

Het verhaal van een lotgenoot... (4) 'IK MOEST ZELF MIJN WEG ZOEKEN'

Begin 2015 had ik steeds pijn in mijn linkerzij. Eerst denk je dat je iets verkeerd hebt gegeten of een verkeerde beweging hebt gemaakt, maar de pijn nam maar niet af. Ik heb een aardige huisarts, maar ze heeft geen daadkracht. Bloedprikken en urinetesten leverden niets op, geen verdachte waarden. Dus zei de huisarts: 'Nou, fijn, er is niets akeligs aan de hand, kunnen we dat afstrepent!'

De weken gingen over in maanden, de pijn werd erger. Ik kwam erachter dat, als ik iets voor elkaar wilde krijgen, ikzelf op zoek moest naar een behandeling. Uiteindelijk heb ik mijn huisarts gemeld, niet gevraagd, dat ik naar het ziekenhuis wilde voor een scan. De vrijdag na de scan deden mijn vrouw en ik, samen met mijn demente schoonmoeder, boodschappen in de Albert Hein. De telefoon ging, het was de huisarts. De uitslag van de scan was binnen en ik had nierkanker. Punt. Ze hing op. Daar stonden we dan, met een kar vol boodschappen en een demente schoonmoeder in de rolstoel. De wereld zakt onder je voeten weg. Het liefst hadden we de kar laten staan en waren we naar huis gegaan.

Operatie gelukt, maar toen...

Uit de scan bleek dat ik een tumor met een doorsnee van zeven cm aan de onderkant van mijn nier had. Er was eindelijk een oorzaak. Al was het een uitkomst die ik liever niet had willen horen. Maar ergens in mijn achterhoofd heb ik het altijd geweten. In mijn familie komt kanker erg veel voor. Mijn ouders en grootouders zijn ook aan kanker overleden. Eigenlijk is het zo, dat als er in mijn familie iemand overlijdt, dan is het aan kanker. Maar goed, nu wisten we tenminste wat er aan de hand was en konden we doorpakken.

In september 2015 werd mijn linkernier verwijderd. Operatie gelukt, geen uitzaaiingen. Ook de randen waren schoon. Positieve berichten dus. Alleen, de pijn verdween maar niet. De hele dag pijn hebben, het sloopt je! In het ziekenhuis kreeg ik behandelingen tegen de pijn, maar na twee behandelingen zeiden ze doodleuk: 'Wij kunnen niets meer voor u doen. Het werkt niet'. Geen nazorg, geen medeleven.

Positieve wending

Wat nu? De pijn beïnvloedt je hele functioneren, de hele dag door. Mijn zwager kwam toen met een artikel waarin stond dat het Radboudumc ook een goede pijnpoli heeft. Ik een verwijskaart bij de huisarts gehaald en naar het Radboudumc. Daar werd en word ik heel goed geholpen. Toch wel een wereld van verschil met het vorige ziekenhuis. Momenteel ben ik onder behandeling in het Maasziekenhuis in Boxmeer. Daar is een pijnpoli die samenwerkt met het Radboudumc. Goede behandeling, fijne mensen die met je meevoelen en meedenken. De zenuwpijn-medicijnen die ik nu aan het opbouwen ben lijken aardig aan te slaan. Ik zie het positief in.

In de tussentijd

Begin 2019 ben ik naar het Marikenhuis gegaan. Nou ja, gegaan, mijn vrouw stuurde me. In die periode liep ik met mijn ziel onder de arm. Zag het een stuk minder positief in dan nu. Ik sloot me aan bij de lotgenotengroep. een gouden greep! Het was een hele verademing om anderen over hun ervaringen te horen praten. Die ervaringen leken zo veel op die van mij. Ik stond er niet langer 'alleen' voor en ik ben ontzettend blij dat ik toen die stap heb gezet. Het is ontzettend fijn om met lotgenoten over van alles en nog wat te kunnen praten. Je leert echt van elkaar en van elkaars ervaringen.

De opvang door de vrijwilligers van het Marikenhuis is geweldig. Ze ontvangen je met veel warmte. Zelf had ik voornamelijk met Lies, Lilian en Marijke te maken. Zij waren de deskundige, geïnteresseerde en warme begeleiders van mijn groep, die overigens binnenkort zelfstandig verder gaat. Ook heb ik veel steun gehad aan de 1-op-1 gesprekken met Cora en aan het advies van Rob over kanker en werk, hoe daarmee om te gaan. De lotgenotengroep stopt nu, maar een van ons heeft voor een ruimte gezorgd waar we elkaar gelukkig nog een tijdje kunnen ontmoeten. Maar ik zal de vrijwilligers van het Marikenhuis zeker gaan missen...